

Arrest

nr. 346 288 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemijnlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 *“tot niet-verlenging van verblijf”*..

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DHONDT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 maart 2022 dient verzoekende partij een aanvraag in om een visum te bekomen voor gezinshereniging. Deze aanvraag dient zij in bij de bevoegde diplomatieke afvaardiging te Beiroet (Libanon) en is erop gericht haar vader te vervoegen die in België intussen als vluchteling werd erkend.

Op 12 augustus 2022 wordt dit visum verleend.

1.2 Op 12 september 2022 wordt een bijlage 15 opgesteld en op 8 oktober 2022 wordt een inlichtingenbulletin A opgesteld door de diensten van de Stad Gent. Verzoekende partij verkrijgt een A-kaart geldig tot 9 september 2023. Dit tijdelijk verblijfsrecht wordt verlengd tot 9 september 2024.

1.3 Met het oog op de verlenging van haar verblijfsrecht dient verzoekende partij een aanvraag in. Bij deze aanvraag dient zij een reeks documenten in.

1.4 Verwerende partij stelt vast dat mogelijks niet aan alle voorwaarden voor een verlenging van het verblijfsrecht voldaan werd. Om bijkomende informatie te krijgen, verzoekt verwerende partij met haar schrijven van 16 september 2024 om bijkomende bewijsstukken of verduidelijking.

1.5 Op 17 oktober 2024, 12 november 2024 en 18 augustus 2025 volgen bijkomende stukken.

1.6 Op 17 december 2025 besluit verwerende partij echter het verblijfsrecht van verzoekende partij niet langer te verlengen. Verwerende partij is immers van oordeel dat verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor verlenging.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 09.09.2024 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 13, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kwam op naar België met een visum D B44 om als volwassen kind, haar vader H. W. (...) ((...)), een erkend vluchteling in België, te komen vervoegen. Zij werd op 12.09.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 27.10.2022 van een A-kaart, jaarlijks verlengbaar.

De voorwaarden tot verlenging waren de volgende:

- *De openbare orde of veiligheid niet in gevaar brengen*
- *Bewijs van samenwoning met referent*
- *Integratie*
- *Niet of niet meer ten laste vallen van de Belgische overheid*
- *Bewijs van studie/opleiding/werk*

Op 12.07.2024 werd de laatste aanvraag tot verlenging ons overgemaakt met als stavingsdocumenten:

- *attest van ocmw waaruit blijkt dat de referent een volledig leefloon heeft als persoon met iemand ten laste*
- *attest van ocmw waaruit blijkt dat B. (...) een leefloon krijgt als samenwonende*
- *document van Refu interim: W. H. (...) is ingeschreven als vrijwilliger sinds 9.08.2022 en heeft al wat vrijwilligerswerk gedaan, idem voor betrokkene, zij schreef zich in op 21.02.2023 en nam deel aan een aantal activiteiten/vrijwilligerswerk*
- *inburgeringsattest dd. 17.05.2023*
- *Nederlandse les dd. 25.01.2023, 24.04.2023, 27.06.2023, 29.11.2023, 23.01.2024, 22.04.2024, 24.06.2024*
- *blanco strafregister dd. 12.07.2024*
- *samenwoonstverslag*

Gezien uit de voorgelegde documenten bleek dat de voorwaarden tot verlenging, vooraf wat betreft het niet ten laste zijn niet was vervuld, alsook dat er geen sprake was van studie/opleiding/werk, werd op 16.09.2024 een brief opgemaakt waarbij betrokkene werd verwittigd dat haar verblijf niet langer zou verlengd worden indien ze niet aan de voorwaarden voldeed. Zij kreeg op die manier de kans haar persoonlijke situatie toe te lichten en aan te vullen met nieuwe bewijsdocumenten.

Op 17.10.2024 bevatte het antwoord dat wij toegestuurd kregen de volgende documenten:

- *bewijs ziekteverzekering, verhoogde tegemoetkoming*
- *dezelfde bewijzen betreffende de Nederlandse les + bewijzen van inschrijving daarvan in voorgaande jaren*
- *bewijs van inschrijving in de VDAB dd. 13.12.2022, bewijs van inschrijving bij vrijwilligersinterim Refu dd. 21.02.2023*
- *ocmw-atest waaruit blijkt dat ze ocmw krijgt als samenwonende sinds 12.09.2022 en tot 31.08.2024 -attest inburgering dd. 17.05.2023*

Op 12.11.2024 volgde nog een bewijs van inschrijving aan de Artevelde hogeschool voor het academiejaar 2024/2025 op naam van betrokkene.

Op 18.08.2025 volgden de arbeidscontracten van beide ouders. Ze hebben allebei een contract gekregen, art. 60 van het ocmw en met ingang van 4.08.2025. Op 28.08.2025 werd ons nog een ocmw-attest overgemaakt, waaruit blijkt dat B. (...) geen financiële steun ontvangt van ocmw Gent dd. 25.08.2025 (er staat niet op tot wanneer er wel steun werd verleend). Op 29.09.2025 volgde ook nog een nieuwe inschrijving voor de school en een resultatenblad van het voorgaande schooljaar.

Op basis van wat voorligt kan aldus nog steeds niet besloten worden dat betrokkene geen beroep moet doen op de Belgische overheid, ze valt wel degelijk nog steeds ten laste van de Belgische overheid. Op basis van de voorgelegde documenten gaan we er van uit dat ze zelf geen leefloon als samenwonende meer ontvangt, alhoewel het voorgelegde attest eigenlijk maar een momentopname is. Echter, uit de voorgelegde documenten betreffende het inkomen van de ouders, waar betrokkene zich schijnt op te beroepen, dient te worden vastgesteld dat beide ouders overeenkomstig art. 60 zijn tewerkgesteld bij het OCMW. In artikel 60, § 7, van de OCMW-wet wordt uitdrukkelijk gesteld dat de daarin bedoelde tewerkstelling bij een OCMW een vorm van maatschappelijke dienstverlening is die wordt gegeven wanneer de betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1, van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat net om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden. Vandaar dat inkomen uit art. 60- tewerkstelling geen bewijs vormt dat men niet meer ten laste is van de Belgische overheid. Vandaar dat overeenkomstig art. 13, §3, tweede lid, 2° van de (oude) wet van 15.12.1980 een einde dient gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Wanneer een einde wordt gesteld aan een dergelijk verblijf, is het wel degelijk de bedoeling dat er rekening wordt gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Ook dit werd vermeldt in de brief van 16.09.2024. Op basis van wat betrokkene vervolgens heeft voorgelegd, kan er echter niet toe besloten worden dat er geldige humanitaire bezwaren zijn om het verblijf niet te beëindigen en aldus mevrouw verder te machtigen tot verblijf.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van mevrouw met haar vader en bij uitbreiding haar ouders dient te worden vastgesteld dat zij nog steeds deel uitmaakt van het gezin van haar ouders. Ze is financieel kennelijk actueel ook afhankelijk van hen, dit terwijl ze dat jarenlang niet is geweest gezien ze zelf ocmw-leefloon ontving. Echter, mevrouw is intussen wel meer dan 21 jaar. Nergens uit het dossier blijkt dat zij niet over de nodige mentale of fysieke capaciteiten zou beschikken zoals van een persoon van 21 jaar, met een normale gezondheid, mag worden verwacht. Het is redelijk te stellen dat mevrouw voldoende zelfredzaam is, dat zij niet de persoonlijke verzorging van haar ouders behoeft om in haar noden te kunnen voorzien. Als volwassene moet zij in staat zijn om voor zichzelf te zorgen en een eigen gezinsleven te ontwikkelen, los van haar ouders. De band tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en minderjarige kinderen en hun ouders, is iets helemaal anders. Uit het dossier blijkt dat naast de ouders van betrokkene, ook nog andere kinderen mee zijn verhuisd naar België. Ook met betrekking tot die andere kinderen kan hetzelfde worden opgemerkt. Uiteraard deelt zij heden een gezinsleven met hen, echter als volwassene is het niet meer dan normaal dat zij elk hun eigen weg zullen gaan en een eigen gezinsleven zullen ontwikkelen. Vandaar dat het gezinsleven dat mevrouw heeft in België, niet als een humanitair bezwaar wordt beschouwd waardoor het nemen van deze beslissing niet mogelijk zou zijn. Verder wat betreft de duur van het verblijf van mevrouw in België dient te worden opgemerkt dat zij in België verblijft sinds september 2022. Dat wil dus zeggen dat het nu iets langer dan 3 jaar is dat mevrouw in België verblijft. Dit wordt niet als een onverwacht lange periode beschouwd. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw wel degelijk moeite gedaan heeft om de taal te leren en te integreren. Ze heeft zelfs een studie aangevat op de Artevelde hogeschool. Dit zijn uiteraard positieve elementen. Echter, dit neemt niet weg dat mevrouw het grootste deel van haar leven niet in België heeft doorgebracht. Dat zij opgegroeid is in een derde land. Wat betreft haar banden met dat land waarvan zij de nationaliteit draagt, heeft zij helemaal niets aangebracht. Er kan derhalve ook niet toe besloten worden dat de familiebanden, culturele of sociale banden op een goede 3 jaar volledig zouden zijn doorgeknipt. Het is niet omdat zij met een aantal van haar gezinsleden naar België is gekomen dat zij helemaal geen familie meer zou hebben aldaar. Niets sluit uit dat er ook nog volwassen broers en zussen, die mogelijks al het huis uit waren en gehuwd waren op het moment van vertrek van betrokkene, in eigen land zijn achtergebleven. Mogelijks zijn er ook nog verdere familieleden zoals grootouders, tantes, nonkels, neven en nichten waarmee betrokkene wel degelijk een goede band heeft. Gezien mevrouw ook in België vergezeld was van familieleden en zij nog maar pas Nederlands heeft geleerd, is het ook redelijk te stellen dat zij onder elkaar de eigen taal (of talen) zijn blijven spreken, alsook dat ze onderling hun culturele en religieuze gebruiken en tradities in ere hebben gehouden. Voor zover mevrouw er aldus voor zou kiezen om terug in

eigen land te gaan wonen, naar aanleiding van deze beslissing, moet het haalbaar zijn om terug vrij makkelijk aansluiting te kunnen vinden in de vertrouwde leefomgeving. In Syrië is intussentijd natuurlijk één en ander veranderd op politiek vlak. De heropbouw van het land heeft intussen een start genomen, vele vluchtelingen zijn intussen teruggekeerd. Echter, indien betrokkene van mening is dat zij internationale bescherming dient te krijgen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet voorziene procedure te volgen."

1.7 Op 14 januari 2026 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.8 Op 21 januari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 29 januari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er ligt geen synthesememorie voor.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij merkt op dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij zou door de bestreden beslissing haar toegang tot studies en/of werk verliezen.

3.2 Allereerst wijst de Raad erop dat de huidige bestreden beslissing niet voorzien is van een bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen schade kan dan ook geen gevolg zijn van de beslissing op zich. Verzoekende partij heeft intussen ook een verzoek ingediend om internationale bescherming.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel verduidelijkt zij als volgt:

"2.2. GEGRONDHEID – VORDERING TOT NIETIGVERKLARING

7.

Verzoekende partij is van mening dat verweerster een onvoldoende grondig en dus onzorgvuldig onderzoek verrichtte naar haar individuele situatie en bijgevolg een onredelijke beslissing nam.

2.2.1. Eerste middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

Dat dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaand en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werd vastgesteld.

Dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zodat de genomen beslissing het resultaat is van een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en een zorgvuldige beoordeling.

Terwijl verweerster niet zorgvuldig te werk ging bij voorbereiden van beslissing.

Zodat er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.

8.

Verzoekende partij meent dat verweerster gewoonweg géén zorgvuldig onderzoek voerde alvorens de beslissing tot beëindiging van het verblijf te hebben genomen.

9.

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing had geïmpliceerd dat:

- er in eerste instantie een deugdelijk onderzoek was gebeurd naar de mate waarin verzoekende partij effectief financieel volledig (enkel en alleen) afhankelijk is zijn van de inkomsten uit de artikel 60 tewerkstelling van haar ouders, zoals de motivering van verweerster luidt,

- er nadien een deugdelijk onderzoek was gebeurd naar:

(1) de aard en hechtheid van de gezinsband met haar gezinsleden,

(2) de duur van haar verblijf,

(3) de effectieve resterende familiebanden alsook socio-culturele banden met het land van herkomst, Syrië.

Dit ontbrak.

A. Deugdelijk onderzoek naar beweerde financiële afhankelijkheid

10.

De relevante vraag is of verzoekende partij ten laste is van de Belgische staat, en niet of haar ouders dat zijn.

11.

Het klopt dat verzoekster op heden studeert (aan de Artevelde hogeschool).

Het klopt ook dat verzoekster samenwoont met haar ouders en dat zij sinds augustus 2025 te werk gesteld zijn via artikel 60-tewerkstelling bij het OCMW.

Maar, verzoekster woont ook samen met haar meerderjarige & werkende zus én ze heeft een verloofde die eveneens werkt.

12.

Indien verweerster een deugdelijk onderzoek had gevoerd, had zij moeten vaststellen dat verzoekster financieel gesteund wordt door haar werkende zus en haar werkende verloofde.

Dat ze hoofdzakelijk door hen wordt onderhouden (haar eten en drinken, kledij, openbaar vervoer, studiematerieel, inschrijvingsgeld enz) én in veel mindere mate tot niet van haar ouders.

13.

Verzoekende partij betreurt dat de redenering van verwerende partij volledig steunt op de aanname dat verzoekster financieel volledig afhankelijk is van haar ouders, zonder dat er onderzocht is van wie verzoekster in realiteit financieel afhangt.

Verweerster liet na om verzoekster te bevragen over de échte zogenaamde afhankelijkheid van haar ouders. Desondanks heeft verzoekster wél talloze keren – via de gemeente - navraag gedaan over haar verblijfssituatie: of DVZ in het bezit was van alle nodige stukken, of er meer stukken nodig waren, of haar situatie duidelijk was, of ze meer moest uitleggen, ...

Verzoekende partij werd in de waan gehouden dat haar verblijfssituatie in orde was, tot ze na maandenlange stilte op de hoogte werd gebracht dat dat hélemaal niet zo was...

B. Deugdelijk onderzoek naar aard en hechtheid van het gezin & de duur van het verblijf (de banden met België) en de banden met Syrië

14.

De stellingen van verweerster in de bestreden beslissing getuigen eveneens van het absolute gebrek aan een deugdelijk onderzoek naar de aard en hechtheid van het gezin, de duur van het verblijf in België (of: de banden met België) en vooral naar de vermeende banden met Syrië.

15.

Opnieuw baseert verweerster haar redenering op loutere vermoedens/ hypotheses/ aannames/ speculatie, zonder enige bewijzen. Zo beweert ze:

“Het is niet omdat zij met een aantal van haar gezinsleden naar België is gekomen dat zij helemaal geen familie meer zou hebben aldaar. Niet sluit uit dat er ook nog volwassen broers en zussen, die mogelijks het huis uit waren en gehuwd waren op het moment van vertrek van betrokkene, in eigen land zijn achtergebleven. Mogelijks...”

Deze stellingen tonen duidelijk aan dat verweerster geen enkel concreet onderzoek heeft gevoerd — zelfs niet door eenvoudige bevraging van verzoeker of zijn gezinsleden. Hoewel verzoekende partij wel nog de moeite deed om zich te informeren, mocht zij geen reactie meer ontvangen. En toch trekt verweerster verregaande conclusies op basis van speculatie.

16.

Hoewel verweerster het niet nodig achtte om verduidelijking te vragen, wenst verzoeker volledigheidshalve het volgende te preciseren:

- *Verzoekster heeft geen familiebanden meer in Syrië.*
- *Verzoekster heeft geen broers of zussen in Syrië.*
- *De familie heeft geen woning meer in Syrië.*

Verweerster had deze informatie zonder enige moeite kunnen verkrijgen, indien zij een minimaal zorgvuldig onderzoek had verricht of verzoeker over deze gegevens had bevraagd.

17.

*Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Het middel is gegrond.”*

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging door een gebreke, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid van de beslissing. Dit middel zet zij als volgt uit:

“2.2.2. Tweede middel: schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Dat de materiële motiveringsplicht in het bijzonder inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Terwijl er een essentieel deel van de motivering in de bestreden beslissing ontbreekt.

Zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

18.

Uit hetgeen uit vorige middel blijkt, kan ook geconcludeerd worden dat de motivering van verwerende partij ondermaats is.

19.

Daarenboven vindt verzoekende partij de beslissing eveneens onvoldoende gemotiveerde met betrekking tot de aangehaalde banden met herkomstland Syrië. Het is met name volstrekt onduidelijk op welke informatie verweerster zich baseert om te besluiten dat de banden op heden nog zeer sterk zouden zijn.

Het verbaast dat verweerster haar conclusies louter baseert op veronderstellingen en speculaties, zoals eerder vermeld. Geen van de gedane uitspraken wordt aldus ondersteund door enige concrete aanwijzing of bewijs, noch door een analyse van de concrete situatie van verzoeker en berust enkel op hypothetische overwegingen en is in die zin onvoldoende gemotiveerd.

20.

Er sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.”

In haar derde middel voert verzoekende partij ten slotte nog de schending aan van het redelijkheidsbeginsel waarbij zij dit middel als volgt verduidelijkt:

“2.2.3. Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspuit uit een zorgvuldig maar ook redelijk gevoerd onderzoek en dat deze beslissing door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan als een redelijk verantwoorde beslissing zou gezien en aanvaard worden.

Dat de beslissing niet tegen alle redelijkheid mag ingaan door de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Terwijl de bestreden beslissing absoluut niet kan beschouwd worden als een redelijk verantwoorde beslissing.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

21.

Tot slot meent verzoekende partij dat de beslissing in kwestie onredelijk is.

De motivering van de beslissing, met name het gebrek aan bewijs dat verzoekster niet ten laste is van de Belgische staat, weegt niet op tegen de enorme gevolgen van beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Als gevolg van de beslissing verliest verzoekende partij niet enkel haar verblijfsrecht in België. Ze verliest haar thuis en ze verliest haar hele gezin die ook haar thuisbasis heeft in België.

22.

De verhouding tussen motieven en de uiteindelijke beslissing schiet volledig door.

Verweerster beëindigt het verblijf, met alle zware gevolgen van dien, om de enige reden dat verzoekende partij geen bewijs levert dat ze niet ten laste is van de Belgische staat, los van de openbare overheden, heeft, wetende dat ze op heden fulltime studeert.

Terwijl, de er heel wat redenen zijn die verzoekers sterke binding met België maar verzwakte banden met Syrië aantonen en het behoud van het verblijf van verzoeker vergen, op risico van zeer zware gevolgen voor verzoeker:

(1) Gezinsbanden

De hele familie van verzoekende partij net als verzoeksters verloofde is in België (als erkend vluchteling kán haar vader zelfs niet meer terug naar Syrië). Verzoekster heeft met hen hele sterke affectieve banden. Met haar ouders woont ze samen, met haar verloofde heeft ze toekomstplannen.

Het is niet omdat verzoekster zou “in staat zijn om voor zichzelf te zorgen en een eigen gezinsleven te ontwikkelen, los van haar ouders”, dat dit iets zou afdoen aan de hechtheid van haar familiebanden in België.

(2) Langdurig verblijf en sterke banden met/in België

Verzoekende partij verblijft reeds sinds 2022 op Belgisch grondgebied . Sindsdien focuste ze zich op haar integratie in de Belgische maatschappij, in het bijzonder op het leren van de Nederlandse taal om studies te kunnen volgen die haar toegang geven tot de arbeidsmarkt.

Ter voorbereiding op studies in het hoger onderwijs volgde verzoekster zowel een integratiecursus als Nederlandse lessen (bewijs werd gevoegd aan haar verlengingsaanvraag). Sinds 2024 is ze student aan de Artevelde Hogeschool waar ze een bachelor in de mondzorg volgt (bewijzen eveneens gevoegd). Op heden is ze reeds voorbij de helft van haar 3 jarige bachelor.

(3) Verzwakte banden met Syrië

Verzoekster verliet Syrië op 18 jarige leeftijd. Doordat ze samen met haar hele gezin verhuisde op jonge leeftijd zijn alle banden met Syrië op heden doorgeknipt.

Anders dan verweerster denkt te weten, heeft ze geen familiebanden meer in Syrië, (zicht op een) woning of bron van inkomsten in Syrië noch beschikt ze over een netwerk in Syrië. Verweerster stelt ten onrechte dat het niet is 'omdat zij met een aantal van haar gezinsleden naar België is gekomen dat zij helemaal geen familie meer zou hebben aldaar. Niets sluit dat er ook nog volwassen broers en zussen, die mogelijks al het huis uit waren'.

Verzoekster heeft er ook geen woning of opleiding om werk te vinden.

Het zal dus NIET zomaar 'haalbaar zijn om terug vrij makkelijk aansluiting te kunnen vinden in de vertrouwde leefomgeving', zoals verweerster poneert. Laat staan als alleenstaande vrouw van 20 jaar...

Had verzoekster de kans gekregen, had zij kunnen verklaren én bewijzen dat haar banden volledig verzwakt zijn en dat niet zou weten naar wie / wat te gaan of hoe te leven bij terugkeer (alleen) naar Syrië .

23.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is gegrond.

In haar laatste middel voert verzoekende partij nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit wordt als volgt uit één gezet:

"2.2.4. Vierde middel: schending van artikel 8 EVRM

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij kan wegrukken van zijn gezin in België.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

24.

Verzoekende partij heeft een sterke affectieve band door samenwonen met haar broer, zus en ouders, die allen een verblijfsrecht in België hebben en hier leven. Verzoekster is ook verloofd met een man in België.

In dat opzicht schendt de beslissing artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond."

4.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit ook de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.7 Op 12 juli 2025 werd aan verzoekende partij de aanvraag overgemaakt die verzoekende partij indiende om haar tijdelijk verblijfsrecht te verlengen. Eerder werd zij immers in het bezit gesteld van een A-kaart en dit op grond van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Er werd met name besloten tot een dergelijk verblijfsrecht op basis van de band van verzoekende partij met haar vader die intussen in België in zijn hoedanigheid van vluchteling toegelaten was tot een verblijf. Dat zij op deze basis toegelaten werd tot een verblijf bevestigt zij ook in haar huidige verzoekschrift.

4.8 Het verblijfsrecht was initieel beperkt tot een jaar geldig tot 9 september 2023. De beslissing van destijds geeft uitdrukkelijk aan dat verzoekende partij om een verlenging van dit tijdelijk verblijfsrecht kan verzoeken in de periode van vijfenveertig dagen tot ten laatste 30 dagen voor het verval van deze periode.

Dezelfde beslissing geeft ook uitdrukkelijk aan in welke mate er voldaan moet worden aan een aantal voorwaarden om tot een dergelijke verlenging te kunnen komen. Er wordt verzocht alsdan aan te tonen dat zij samenwoont met de referentiepersoon, dat zij geen gevaar is voor de openbare orde, te bewijzen dat zij studeert/werkt of een opleiding volgt, niet of niet meer ten laste valt van de Belgische overheden en aantoonst dat zij inspanningen doet om zich te integreren.

4.9 Bij de aanvraag van verlenging van juli 2024 worden een aantal documenten gevolgd. Vermits deze documenten echter niet aangeven dat er inderdaad sprake zou zijn van het niet of niet meer ten laste zijn van de overheid of studie/opleiding of werk werd er aan verzoekende partij verzocht bijkomende documenten voor te brengen. Verzoekende partij heeft hier op verschillende data op gereageerd met telkens bijkomende documenten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorwaarde van het niet ten laste zijn volgens verwerende partij niet bewezen werd. Vermits verzoekende partij geen inkomen heeft en haar ouders tewerkgesteld worden met een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling oordeelt verwerende partij dat verzoekende partij wel degelijk ten laste is van de Belgische overheid, zij het onrechtstreeks.

4.10 Het komt aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van een verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar

beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Gelet op de mogelijkheden die aan verzoekende partij geboden werd, is hier aan voldaan.

4.11 Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift een aantal elementen verduidelijken of aanvullen met *post factum* verklaringen die niet nagegaan kunnen worden. Daarbij meent zij wel degelijk aan de voorwaarden voor een verlenging van het verblijfsrecht te voldoen. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.12 In deze zin merkt verzoekende partij op dat zij niet enkel financieel afhankelijk zou zijn van haar ouders, maar ook van haar zus en verloofde die beiden arbeidsactief zouden zijn. Er zou zelfs sprake zijn van een grotere afhankelijkheid van deze laatsten dan van de ouders van verzoekende partij. De Raad kan echter enkel vaststellen dat er door verzoekende partij voorheen met geen woord gerept werd over haar zus of verloofde.

Het komt de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet toe om een nieuwe beoordeling te maken van de situatie van verzoekende partij op basis van nieuwe gegevens waarvan niet wordt aangetoond dat deze beschikbaar waren toen de beslissing nog niet genomen was.

4.13 In dezelfde zin merkt verzoekende partij op dat verwerende partij in haar beslissing uitgaat van vermoedens, hypothesen en speculatie. Zij zou geen familie, broers, zussen of een woning meer hebben in Syrië. Van al deze beweringen liggen geen stukken voor en hiervoor geldt eveneens dat deze gegevens in ieder geval niet bekend waren op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

4.14 Verzoekende partij wijst op haar sterke banden met België en wijst op de onredelijke beoordeling die verwerende partij maakt op basis van haar financiële afhankelijkheid van de Belgische overheid.

De bestreden beslissing gaat echter, op basis van wat ter kennis was van verwerende partij, nader in op de gegevens in dit verband. Er wordt onder meer opgegeven dat verzoekende partij opgroeide in haar land van herkomst en er tot aan haar meerderjarigheid gewoond heeft. Uiteindelijk woont verzoekende partij slechts een beperkt aantal jaar in België en heeft zij zich slechts recent de taal eigen gemaakt. Verzoekende partij beweert wel geen familie, etc. meer te hebben, maar op dit vlak verwijst de Raad naar het bovenstaande. De bestreden beslissing besluit dan ook dat Syrië nog steeds een vertrouwde plek moet zijn voor verzoekende partij en dit ondanks de recente politieke ontwikkelingen. In ieder geval stelt de bestreden beslissing ook een verzoek om internationale bescherming in het vooruitzicht in zoverre verzoekende partij van mening zou zijn dat zij aan de voorwaarden zou voldoen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoekende partij intussen een dergelijk verzoek heeft ingediend.

4.15 In zoverre verzoekende partij wijst op de schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing, wijst de Raad er allereerst op dat de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten en er bijgevolg per definitie ook geen schending van dit artikel vastgesteld kan worden.

4.16 Inzake immigratie heeft het EHRM er overigens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Dit deed verwerende partij ook in dit geval waarbij er een aantal voorwaarden gesteld werden om het verblijfsrecht van verzoekende partij mogelijks te verlengen waar

verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing en de stukken vervat in het administratief dossier niet meer aan voldoet.

4.17 Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen blijkt niet.

Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE